

A Fővárosi Ítéltábla a Danubia Szabadalmi és Védjegy Iroda Kft. (...., ügyintéző: Lantos Mihály szabadalmi ügyvivő) és a Sár és Társai Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: Hennelné dr. Komor Ildikó ügyvéd) által képviselt felperes neve (9...) kérelmezőnek a Kajtár, Takács, Hegymegi-Barakonyi Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Hegymegi-Barakonyi Zoltán ügyvéd) által képviselt felperes neve (....) ellenérdekű fél ellen a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnését megállapító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Törvényszék 2016. december 7. napján kelt, 3.Pk..../2016/4. számú végzése ellen a kérelmező 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy az ellenérdekű félnek 15 napon belül fizessen meg 10.000 (Tízezer) forint másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az ellenérdekű fél kérelmére indult eljárásban a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (a továbbiakban: Hivatal) bírósági eljárást követően jogerőre emelkedett A..../29. ügyiratszámú határozatával megállapította, hogy a kérelmező javára a Nizzai Megállapodás szerinti 35., 41. és 42. osztályokban,számon lajstromozott „felperes neve” szóelemet tartalmazó ábrás védjegy oltalma használat hiányában 2011. szeptember 23-ai hatállyal megszűnt.

Az ellenérdekű fél újabb kérelmében a megszűnés időpontját 22. napjára visszaható hatállyal kérte megállapítani arra hivatkozva, hogy az ezen a napon benyújtott védjegybejelentése nyomán M..... ügyszámon indult eljárásban a kérelmező a tárgyi védjegye oltalmára alapítva élt felszólalással a lajstromozás ellen. A Hivatal A...../59. ügyiratszámú határozatával megállapította, hogy a védjegy oltalma22. napjára visszaható hatállyal szűnt meg és 140.800 forint eljárási költség megfizetésére kötelezte a kérelmezőt.

A határozat megváltoztatására irányuló kérelmet az elsőfokú bíróság végzésével elutasította és kötelezte a kérelmezőt, hogy az ellenérdekű félnek 15 nap alatt fizessen meg 15.000 forint eljárási költséget.

A törvényszék utalva a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi. XI. törvény (Vt.) 75. § (1) bekezdésére a hatósággal egyetértve nem látta akadályát annak, hogy az ellenérdekű fél a korábbi időpontban való megszűnés miatt új kérelmet terjesszen elő. A Vt. 34. § (3) bekezdésében megfogalmazott korlát a jelen esetben nem alkalmazható, mivel a megelőző eljárásban nem elutasító döntés született, továbbá a ténybeli alap sem azonos, hiszen az ellenérdekű fél akkori elsődleges kérelmének megfelelően a 2011. szeptember 23. és 2010. december 22. közötti védjegyhasználat nem volt vizsgálat tárgya. Egyetértett az ellenérdekű féllel abban, hogy az oltalmi idő nem vizsgált szakaszára a védjegy érvényessége nem kérdőjeleződött meg, a kérelmezőt a

kizárólagos használati jog az elsőbbség, azaz 1996. október 4. és 2011. szeptember 23. napja között megillette. Az ellenérdekű fél fellépését jogi érdekének utólagos felmerülése alapozza meg, ugyanis a tárgyi védjegy képezi a kérelmezői felszólalás alapját. Az elsőfokú bíróság a Vt. 30. § (1) bekezdés d) pontját és 34. § (3) bekezdését együttesen értelmezve kifejtette, hogy a megszűnés megállapítása iránti eljárás megindíthatóságát nem befolyásolja, hogy annak időpontjában a védjegyoltalom már nem hatályos, mivel a kérelem alapja az eljárást indító félnek a védjegybejelentéséhez fűződő jogi érdeke. Ezért elvetette a kérelmező azon érvelését, hogy a Vt. 30. § (1) bekezdés d) pontja szerinti korábbi időpont csak abban az eljárásban jelölhető meg, melyben a fő szabály szerinti - a kérelem benyújtásának napjához igazodó - kérelem előterjesztésre kerül.

Minderre tekintettel a Hivatal helyesen vizsgálódott érdemben, és mivel a kérelmező nem ajánlott fel bizonyítást a védjegy Vt. 18. §-ának megfelelő használatára, ezért az elsőfokú bíróság nem látott indokot az oltalom megszűnését korábbi időpontra visszaható hatállyal megállapító határozat megváltoztatására.

A döntés ellen a kérelmező élt fellebbezéssel, ebben kérte a végzést a hivatali határozatra is kiterjedően megváltoztatni és az újabb használat hiánya miatti megszűnés megállapítására irányuló kérelmet elutasítani.

Fenntartotta, hogy az ellenérdekű fél korábbi védjegybejelentésének napját csak egy, a használat hiánya miatti megszűnési kérelem benyújtásakor érvényes másik védjegy ellen indított főeljárásban másodlagos kérelemként lehet megszüntetési időpontként kérvényezni, így ez a múltbeli időpont önálló, az első eljárás jogerős lezárultát követő második, új eljárás fő kérelemnek semmiképpen sem lehet az alapja. Kiemelte, miszerint a felszólalást még az első használat hiánya miatti eljárás kezdete előtt nyújtotta be, így nincs olyan új körülmény, ami az újabb eljárást indokoltá tenné. Az ellenérdekű félnek az első eljárásban joga lett volna a megszűnést a saját korábbi bejelentése időpontjára visszamenőleges hatállyal kérni, de ezzel a lehetőséggel nem élt. Mulasztását nem pótolhatja egy ugyanolyan tárgyú második eljárással, mert az ilyen eljárás jogbizonytalansághoz vezetne. Analógiaként hivatkozott a BUD, illetve a Túró Rudi védjegyek használat hiánya miatti megszűnése iránti ügyekben született döntésekre.

Az ellenérdekű fél fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú végzés helybenhagyását indítványozta, annak helyes indokai alapján.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság döntésével és indokaival a másodfokú bíróság egyetértett.

A Vt. 75. § (1) bekezdése értelmében a védjegyoltalom megszűnésének megállapítását a védjegy használatának hiánya miatt a 18. és 34. §-ok alapján bárki kérheti.

A 34. § (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy a használat hiánya miatti megszűnés megállapítására irányuló kérelmet elutasító jogerős határozat kizárja, hogy azonos ténybeli alapon ugyanazzal a védjeggyel kapcsolatban bárki újabb eljárást indítson a használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránt.

Figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkére, ami szerint a bíróságok a jogalkalmazás keretében a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik és ennek során azt kell feltételezni, hogy azok a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak, helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, miszerint a Vt. 34. § (3)

bekezdésének megfogalmazásából az következik, hogy az oltalom megszűnésének egy korábbi eljárásban való megállapítása magában nem zárja ki másik, megszűnés megállapítása iránti eljárás indítását olyan időszakra, melyet a vizsgálat nem érintett. Újabb eljárás indítása csak akkor kizárt, hogyha megelőzően elutasító döntés született, de akkor is kizárólag azon időszak vonatkozásában, amelyet a már jogerősen lezárt eljárás érintett. Ennek az a logikus magyarázata, hogy amennyiben az eljárás a támadó fél számára sikertelen volt, úgy ez értelemszerűen azt jelenti, hogy a védjegyjogosult a releváns időszakra nézve eredményesen igazolta a Vt. által megkívánt tényleges használatot a megjelölés és az árujegyzék vonatkozásában, és ezt a körülményt értékelte a jogalkotó, amikor kizárta, hogy azonos ténybeli alapon újabb eljárás legyen indítható.

Adott esetben nem ez a helyzet. Az ellenérdekű fél által korábban indított eljárásban nem elutasító döntést hozott a Hivatal, továbbá a jelen eljárással érintett 2010. december 22. és 2011. szeptember 23. közötti időszak ott nem képezte vizsgálat tárgyát. Nincs ügydöntő jelentősége, hogy az ellenérdekű fél a megelőző ügyben csupán harmadlagosan jelölte meg a megszűnés időpontját a felszólással érintett védjegybejelentése benyújtásának napjában. Az ellenérdekű fél alappal várhatta ugyanis, hogy a védjegyoltalom megszűnésére tekintettel a kérelmező a továbbiakban már nem tartja fenn a felszólalását és így elhárul a lajstromozási akadály. Mivel nem így történt, ezért amennyiben az ellenérdekű fél változatlanul oltalmat kívánt szerezni megjelölésére, úgy intézkednie kellett a kizáró ok elhárításáról és ennek a korábbi időpontra való megszűnés megállapítására irányuló másik eljárás volt az egyetlen módja. A másodfokú bíróság meglátása szerint közömbös, hogy a tárgyi kérelem előterjesztésének időpontjában az ellentartott védjegy már érvénytelen volt. Relevanciája csak annak van, hogy a védjegybejelentés időpontjában a kérelmezői védjegy még oltalom alatt állt és ennél fogva gátját képezheti az ellenérdekű fél megjelölése lajstromozásának. Ugyanakkor tény, hogy a kérelmező egyáltalán nem igazolta védjegyének tényleges használatát a releváns 2010. december 22. és 2011. szeptember 23. közötti időszak tekintetében, ekként a Vt. 30. § (1) bekezdés d) pont második fordulata alapján helyesen állapította meg a Hivatal a védjegyoltalom megszűnését az ütköző későbbi védjegybejelentés elsőbbségének napjára visszaható hatállyal.

A fellebbezés alaptalanul hivatkozott jogbizonytalanságra, mert az új eljárásban más időszak vonatkozásában merült fel a tényleges használat kérdése, így korábban ebben a körben nem született döntés sem a Hivatal, sem a bíróság előtt. A fellebbezésben felhívott BUD, illetve Túró Rudi védjegyek kapcsán pedig a másodfokú bíróság rámutat, hogy védjegyügyekben az eltérő tényállás miatt nincs helye az analógiának, minden egyes esetben egyedileg kell elbírálni az oltalmazhatósági feltételek fennállását.

A fentiekben kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Vt. 79. és a Pp. 259. §-ain keresztül irányadó Pp. 253. § (2) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

A sikertelen fellebbezés folytán a kérelmező a Vt. 86. § (1) bekezdése és a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles megfizetni az ellenérdekű félnek a másodfokú költségét, ami a képviselőt ellátó ügyvéd 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3)-(5) bekezdése alapján megállapított munkadíjából áll.

Budapest, 2017. május 2.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bíróági ügyintéző